

Gamle Talemaader, Sejer og Vendinger fra Hillerslev Sogne.

Samlede af ANDERS OVERGAARD.

Di gammel Stud haa di styv Huen (men stekke sjællen).

Han slow po e Hamle, men mjent e Hæjst.

I mier vi snakke om e Dævl, i nærre æ haj ve vos.

De æ et skjøn aa væ fatte aa grem, bette aae Oller aa haa laant hjem.

De dæ go fræ e Nies aa i e Mund, de go et te Spell.

”Si, si”, saa hal bleend Mekkel, haj kun et si.

Haj haa Peng som skidt aa Klejer aa samm Slav.

De æ saa sej som Hundkyd.

”Jen aa æ Gaang”, saa e Dreng, han sku ha Fenker.

Han æ blend po den jen Yv, aa skit te aa si mæ den aj en.

Dæ æ Maad te al Ting, om de saa æ te aa gi Staakler Bræjvin.

Do ska et Spot; do ka tile nok blyv krebber.

Han fostaar ett aa leg ed i Boen.

Vi fo snaa Ræen, e Fyvver løtter rødden.

Han lo dem kik igiemmel e Hulawer.

Dæ æ alle saa hor en Kri, udden dæ æ nue, dæ go Ram fobi.

De æ hal Vand aa hal aa Kiell.

Dæ skal møj te nok, aa mie te fomøj.

De æ en trind Taal, naa baare den haj væt nøj længe.

Kys en Kaal udden Skro aa Skjæg, saa ka I lissaa godt kys en kalke Veg.

”De æ no de”, saa han e Sluni, an saa sov han ijen.

De æ sej aa væ Buen; men de æ var aa væ Herremaj uen Peng.

Haj æ stærk, men de æ da mjest aa løtt te.

De maangler baare, te gammel Kjællinger sku ha Oveskiæg, aa do sku ingen ha.

De æ et fu de, de æ saa raar, men de æ saa rele.

De æ et skjøn aa væ gyvt aa alle væ glaa.

Den Daa den Sorre, den Næt den Glee.

De æ den a vos, di aje kalle djes.

De æ en Bølønka aa hør en Lus host aa en Lop dør a Laangsygg.

Han æ elival den bæjst a di syv, næst ætte den, dæ drunt i e Fløddegryd.

Er e mæ, do haa kik po, helle de æ mi Smopeng.

De æ en skjøn Spel, men den æ et nem aa lær.

Sku di spør om ed, saa ka do sej, do fek ed et aa ved.

Dæ æ engen Teng, dæ æ saa slem te aa slaa Fejl som Beræninger.

Han æ et nysgjerre, men haj vel da ilival gja vedd Allteng.

Skit ruse sæ siel, fue dæ æ et aje dæ vel.

Sølle Folk komme alti sølle a Ste, men pæn Folk ka osse kom’ed.

Enten tæsk, helle osse aa e Laa’e.

Hold Kjæft aa sjøng mæ.

Hold di Kjæb, aa ed di Dawwer.

De va ham, dæ bett æ Haal a Mekkel Pinds Gris.

”De æ rakken fo gott”, saa han e Mand, han ædt e Sillinge mæ Hue aa Tærm.

Sus aa Dus gyr ø’e Hus.

”De go lig op”, saa han e Mand, han lo poo e Røg aa brækked sæ.

De æ engen Saag mæ di Plette, dæ ka vaskes aa.

De ska alti gyres te Løvn, de Fattefolk sejer.

De æ nøj, dæ æ gue te Julius.

De va i Antegue’drøvtidavs (i Forgaars Eftermiddag).

Han kan sej møj i manne Daw.

Ta’en mæ Ro, Pedersen, Smerten er ens. (Efter en gammel Lærer i Hillerslev).

De slo val et, som de hører tel.

De ka do wæ, te æ blyver ed, saa haa do væt ed længst.

Hva komme de e Svin ve, hvans e Flæsk koste i Hamborre.

Han tested ham an.

Han gjov en pennek Hajel.

Nue praale aa haar et, aje klavve sæ aa skaar et.

Han æ levire’ te Bjerre Slatter.

”De go villig”, saa e Mand, e Tyr va ætte ham.

De æ nøj Himmerigs Vejle aa kja Smør i, baare vi haa Flødde nok.

Han laa dannis te’ed.

De æ fu ham som en Mejdassøvn.

Han faar mæ ham fra Villum aa te Tøger.

Lisse manne Dav, som e Lærke de sjønge fa Kjormes, lisse manne Ogger ska di ti baag etter.

”De æ et te aa beræn, hu møj de hjembaaged Rovbrø de ka føl”, saae han Hov Dejn, han haj fot fo manne

Melmader laved te.

Maaes Mue reste hinne Skjøvter. (Naar det sneer i Marts).

Ister i Ol, Fjet i Koel, aa Gammeløl i Kruss.

Om Volle vil, aa e Værk ka holl.

Dæ hva vi legge vo Tøe, ska vi osse ha vo Føe.

(Historisk Årbog for Thisted amt 1937, side 389-400)